

อยากฐ์

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา วันนี้เป็นวันวิสาขบูชา เวลาเรามีศรัทธา เรามีความเชื่อนะ เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ของเรา แม้แต่วันพระก็ยังถือเนสาชชิก ยิ่งวันสำคัญทางศาสนาถือเนสาชชิก คือภาวนาทั้งวันทั้งคืน การภาวนาของเราภาวนาเพื่อบูชาคุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

หลวงปู่ขาวท่านมีทางจงกรม ๓ เส้น หัวคำท่านเดินจงกรมบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาสี่ห้าทุ่มขึ้นไปบูชาพระธรรม เวลาใกล้รุ่งบูชาพระสงฆ์ กลางวันก็เหมือนกัน กลางคืนก็เหมือนกัน ใหม่ๆ ที่หลวงปู่ขาวท่านเป็นพระอรหันต์นะ ท่านทำความเพียรของท่าน ท่านทำของท่านเพื่อบูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

เพราะเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา กว่าเราจะเห็นธรรม “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต” เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปลื้มอกปลื้มใจมาก “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ”

แต่หลวงปู่ขาวเวลาท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาดวงใจท่านเป็นธรรม ถ้าท่านเป็นธรรมทำไมท่านยังปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะมันซึ่งบุญซึ่งคุณ บุญคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ใครจะมีปัญญา มีดวงตาเห็นธรรม เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ลืกลบซับซ้อน

แม้แต่ของ คูสิ เวลาเราไปกผ้าขาวม้ายอยู่บนหัวหรือเอาของไว้บนศีรษะ เราตามหาค้นหาในบ้านเรา หาทั้งบ้านเลยไม่เจอ ใหม่ๆ ที่ของมันอยู่บนศีรษะ นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เป็นหัวใจของเรา สิ่ง

ที่ปฏิสนธิจิตที่มากเกิดเป็นมนุษย์ เวลาเกิดเป็นมนุษย์ขึ้นมา เรารู้ว่ามนุษย์นี้เกิดมาจากไหน คนเราเกิดมาตายแล้วก็สูญ ไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นสิ่งที่เหลือตกค้างไปกับใจของเรา เพราะมันเกิดมันตาย แล้วมันเกิดตายข้ามภพข้ามชาติ เวลามันตายไปเกิดภพใหม่ชาติใหม่ มันก็เป็นคนใหม่ขึ้นมา มันก็มีครอบครัวใหม่ มีตระกูลใหม่ มันก็ยึดตระกูลมันครอบครัวมันอยู่อย่างนั้น มันไม่รู้จักตัวของมันเอง เห็นไหม

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ใครมันจะเป็นคนไปรื้อค้นขึ้นมา รื้อค้นสิ่งนี้ขึ้นมาเป็นศาสดาของเรา ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ของท่านมีดวงตาเห็นธรรม ท่านตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ท่านถึงบูชาคุณใด บุญคุณอันนี้มันประเสริฐมาก บุญคุณอันนี้เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ พบพุทธศาสนานี้มันแสนมีคุณค่า แต่แสนมีคุณค่าต่อเมื่อคนที่มีความดวงตาเห็นธรรม คนที่ซาบซึ้งในบุญคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่พวกเรากิเลสมันเต็มหัวใจ เวลากิเลสเต็มหัวใจมันไม่เห็นสิ่งใดมีคุณค่าเท่ากับกิเลสเลย มันไม่มีคุณค่าสิ่งใดเท่ากับตัวเราใจ ทุกคนอยากรู้อยากเห็น ทุกคนเป็นคนดี ทุกคนสร้างสมบารมีมา ทุกคนว่าตัวเองประเสริฐ ไม่เห็นมีสิ่งใดเลยว่ามีคุณค่ามากกว่าตัวเรา มากเท่ากับตัวเอง แล้วตัวเองมันคืออะไรล่ะ? ตัวเองมันคือทกขิณมานะ ตัวเองมันคืออวิชชา ตัวเองมันคือกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก แล้วสิ่งนี้เอาไปศึกษาธรรมๆ

ถ้าเราศึกษาธรรมเพราะว่าความอยากรู้อยากเห็น มันอยากรู้อยากเห็น มันตะครุบเงาไปตลอด ความอยากรู้อยากเห็นมันไม่ทำความสงบของใจเข้ามา มันอยากรู้อยากเห็น อยากรู้ศึกษา อยากรู้มีความเข้าใจ เพราะความอยากอันนั้นมันส่งออก เห็นไหม ความอยากรู้อยากเห็นมันเอาแต่ค้นหาความทะยานอยาก เอาแต่ความเห็นของตัวเอง เอาความเห็นของตัวเองมาทับถม ทับถมตัวเองใจ เอาความรู้ความเห็นของตัวเองศึกษาธรรมมา แล้วก็มาเหยียบย่ำตัวเอง ทับถมตัวเอง ทั้งๆ ที่ตัวเองเป็นอวิชชานะ

เวลาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะนี้เป็นอนัตตา สัพเพ ธมฺมา อนตฺตา สรรพสิ่งในโลกทั้งหลายเป็นอนัตตา อนัตตาแล้วไม่ต้องมีอะไรเป็นหลักประกันไข่ไหม เพราะมันเป็นอนัตตา มันไม่มีมาตั้งแต่ต้น เพราะต้นมันไม่มี กลางมันก็ไม่มี ทำถึงที่สุดมันก็ไม่มี

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ของท่านมีอำนาจวาสนาบารมี จะทุกข์จนเจ็บใจ ปฏิบัติจะลำบากลำบาก บ่น จะทุกข์ขนาดไหน มันก็มีขันติธรรม มีขันติธรรม มีความอดทน มีการเก็บหอมรอมริบ มีการ

แสวงหา การแสวงหาที่เป็นกิเลส ถ้าปฏิบัติแล้วมีความอยากก็เป็นกิเลส สรรพสิ่งก็เป็นกิเลส มันมีกิเลสโดยการเกิดแล้ว มันมีกิเลสที่ต่อเมื่อจิตมันปฏิสนธิ จิตมันเกิดมันมีกิเลสทั้งนั้นล่ะ

แต่เพราะเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดมาอยู่ได้ร่มโพธิ์ร่มเงาของพระพุทธศาสนา ได้ร่มโพธิ์ร่มเงาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ที่ชำระกิเลส ฆ่ากิเลส แล้วสั่งสอนไว้เอง สั่งสอนไว้ต้องทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบเข้ามาแล้วกิเลสมันตามไม่ทัน

ถ้ากิเลสมันตามไม่ทัน การที่มันจะรื้อค้น การที่มันจะพิจารณาของมัน มันก็มีโอกาสของมัน แต่ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ด้วยกิเลสออกหน้าแล้วอยากรู้อะไร อยากรู้อะไรมันไม่รู้ไง อยากรู้อะไรมันเลื่อนลอย อยากรู้อะไรมันเผาบ้านตัวเอง เหมือนกับเขาบอกว่าจุดเบงก๋ไปหาเศษเงินใต้ถุนบ้านนี่ก็เหมือนกัน เผาทำลายตัวเอง เผาทำลายทิวทัศน์ เผาทำลายโอกาสของตัวเอง เผาทำลายสิ่งที่มีศรัทธาความเชื่อ

เห็นไหม เบื้องต้นก็มีศรัทธา มีความเชื่อ มีความมุ่งมั่น เวลาปฏิบัติก็ล้มลุกคลุกคลาน ถ้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย อย่างที่สุกเอาเผากินนั่นแหละ อยากรู้อยากเห็นนั่นแหละ แล้วก็เอามาทับถมตัวเอง เหยียบย่ำตัวเอง เหยียบย่ำจนอะไรล่ะ เหยียบย่ำจนไม่มีใจ ปฏิบัติแล้วก็ว่าง ปฏิบัติแล้วก็มีความสุข ปฏิบัติแล้วก็มีใจพอใจ แล้วมันได้อะไรมา ได้กิเลสมันหลอก มันหลอกให้ตะครุบเงาไปเรื่อย หลอกให้ส่งออกไปเรื่อย หลอกไม่ยอมให้กลับมาเห็นตัวมันเอง หลอกไม่ให้สติปัญญาย้อนกลับมาเพื่อจะดูใจของมัน มันส่งออกไปด้วยความต้องการ ความปรารถนา ความอยากรู้ อยากใหญ่ อยากเป็นอยากไปทั้งหมดใจ อยากรู้อะไรเลยไม่รู้จะอะไรเลย ไม่รู้จะอะไร? รู้เรื่องโลกๆ

ดูดี ดูทางการศึกษา ดูทางวิชาการ เห็นไหม เขาศึกษากันก็วิชาการ เขามีความรู้ไปหมดละ เขาเข้าใจไปหมดเลย เข้าใจทุกอย่างนะ แต่ไม่รู้จักตัวเองเลย สิ่งใดที่ศึกษามาเป็นวิชาการ เป็นวิชาชีพ เป็นเพื่อมาหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง หาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเพื่อดำรงชีวิตไว้เท่านั้น แล้วชีวิตนี้เกิดมาด้วยอริยทรัพย์ ด้วยบุญกุศล ด้วยการเกิดมาเป็นมนุษย์ ด้วยการเกิดมาพบพระพุทธศาสนา แต่มันไม่หาทรัพย์ให้ตัวมันเอง มันหาทรัพย์เพื่อดำรงร่างกาย มันหาทรัพย์เพื่อประโยชน์กับสังคมโลก แต่มันไม่เคยหาทรัพย์เพื่อตัวมันเอง เพราะมันไม่รู้จักตัวมันเอง

ถ้ามันรู้จักตัวมันเองนะ สิ่งที่เราหา เราเติบโตมากับสังคม ก็ไฉนนะ เราเกิดมากับโลก เราปฏิเสธโลกไม่ได้หรอก โรคหิวเป็นโรคประจำตัวนะ โรคประจำตัวของคนที่ว่าไม่มีใครสามารถ

แก้ให้ได้เลย โรคหิว คนเกิดมามีปากมีท้องมันก็หิวก็หิวกระหายเป็นธรรมดา ในเมื่อมันหิว
กระหายขึ้นมา มันก็ต้องแสวงหาเพื่อดำรงชีวิต มันเรื่องธรรมดา

ดูพระราติ พระราบวชแล้ว คูติ บริหาร ๘ บาตรก็คืออาหาร ธรรมกรกก็คือกระบอกกรอง
น้ำ อาหารปัจจัย ๔ เห็นไหม บาตรก็คืออาหาร จิรมันก็เป็นเครื่องนุ่งห่ม สิ่งที่ว่ายากก็คือน้ำดอง
มูลร่นา ที่อยู่อาศัยก็โคนไม้ นี่ปัจจัย ๔ มันมี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ฉลาดมาก ในเมื่อ
คนเกิดมา ปัจจัยเครื่องอาศัย การดำรงชีวิตมันต้องมีอยู่ใช่ไหม แต่มีอยู่แบบสมณะไง มีอยู่แบบผู้
เห็นภัยในวัฏสงสาร ไม่ใช่มีอยู่แบบโลกๆ

คูติ ผู้ที่มีศกยภาพ เขาจะกินอาหารของเขา เขาต้องประณีตๆ ประณีตขึ้นมามันก็ต้องดูแล
รักษากัน คูติ คนป่าคนเขา เขามีใบตองขึ้นเดียว เขาก็ใส่อาหารกินได้แล้ว มีใบตอง มีมือ เขากิน
อาหารได้แล้ว ไม่ต้องมีภาชนะอะไรก็ได้

แต่นี้ในเมื่อมันเป็นสังคมใช่ไหม อยู่กับสังคม อยู่กับโลก พระเราอยู่กับโลกใช่ไหม โลก ดู
สังคมเขามีประณีต มีกลาง มีหยาบ เป็นธรรมดา คนที่เขาประณีตขึ้นมา เขาก็มีบาตร สิ่งที่มีบาตรนี้
มันเป็นกลาง เป็นกลางว่าสังคมไหนก็ยอมรับได้ สิ่งที่ใช้สอยการดูแลรักษา นี่สังคมของเรา

นี่ไง ถ้ามันซื้อสัตย์ซื้อตรงกับธรรมวินัย ซื้อสัตย์ซื้อตรงแล้วมันปฏิบัติขึ้นมา มันขัดเกลา
กิเลส กิเลสมันแข่งไม่ได้ แต่ถ้าอยากรู้ยากเห็นกิเลสมันจุกจิกไป เพราะอยากรู้กิเลสมันจึงจุก
หัวใจนี้ไป ไปว่าทั้งรู้ทั้งเห็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเข้าใจ เพราะมี
การศึกษา เพราะมีปัญญาไง กิเลสมันจุกไปก่อน จูจน...

หลวงตาท่านพูดประจำ “เหยียบหัวธรรมวินัยไป เหยียบหัวองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าไปแล้วแสดงธรรม” แต่แสดงธรรมไปด้วยการเหยียบย้ำไง แต่ถ้ามันซื้อตรง ซื้อสัตย์ มันทำด้วย
ความเป็นจริงของมัน หัวใจ เห็นไหม เคารพธรรมๆ เคารพธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า ธรรมวินัยเป็นศาสดาของเรา

เราเกิดมาไม่ทันองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สหชาติ เวลาพระนันทะ พระอานนท์
สร้างบุญบารมีมา คูติ เวลาสร้างสมมาเป็นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย แต่
เวลาสร้างมานางพิมพาก็สร้างมาด้วยกัน สามฌรรพาล กัณหา ชาลีก็สร้างมาด้วยกัน การสร้างมา
ด้วยกันมันเกิดเป็นสหชาติ พอเกิดเป็นสหชาติขึ้นมามันถึงสั่งสอนกัน พุดจากัน โดยความเข้าใจ

แต่คนที่เกิดมา คูติ ชูชกเป็นคู่เวรคู่กรรม เวลาเกิดมาเป็นเทวทัต เทวทัตก็ยังไม่สร้าง ความขัดแย้ง ความขัดแย้งมันต้องมีโดยธรรมชาติของสังคม มันมีของมันเป็นอย่างนั้น แต่ผู้ที่จะเลือกจะเชื่อ เลือกจะปฏิบัติกับใคร ถ้าเลือกจะเชื่อ เลือกจะเชื่อที่ไหน

ความอยากของเรา ความอยากรู้ อยากเห็น มันอยากรู้ด้วยอวิชา อยากรู้ด้วยการสุกเอาเผากิน อยากรู้ด้วยความมั่งง่าย เราต้องทำความสงบระงับไว้ เราทุกคนโดยจิตได้สำนึกทุกคนก็อยากพ้นกิเลสทั้งนั้นล่ะ ทุกคนก็อยากทำความดีทั้งนั้นล่ะ แต่ความดีของใคร ถ้าความดีของเรา คูติ สังคมเขาสงบร่มเย็น เราไปถึงเราต้องการแข่งหน้า เราต้องการเป็นใหญ่ เราต้องการ...ทำให้สังคมนั้นปั่นป่วนไปหมดเลย มันมีประโยชน์อะไร

นี่ก็เหมือนกัน ความอยากรู้ อยากเห็นทำให้การประพฤติปฏิบัติในหัวใจของเรามันไม่เป็นสัมมาสมาธิ มันไม่สงบระงับ มันไม่เป็นความจริงขึ้นมา มันจะเกิดมรรคญาณได้ไหม มันก็เกิดกิเลสใจ เกิดมิจฉาทิฏฐิ เกิดความยึดมั่นถือมั่นของใจ แล้วเราก็เทียบเคียงไข่ไหม มันเป็นเรื่องๆ เป็นธรรมโดยเราบังคับเอา จะบังคับให้เป็นความเห็นของตัว ถ้าเป็นความเห็นของตัว เพราะความอยากรู้ อยากเห็นมันถึงเป็นไปไม่ได้ ความเป็นไปไม่ได้ เวลามันปฏิบัติไปมันก็รู้ มันเห็นโดยสัญชาตญาณ โดยธรรมชาติ

คูสัตว์ มันอยู่กันมาโดยสัญชาตญาณ ถึงเวลาฤดูผสมพันธุ์กัน มันอยู่ต่างถิ่นกัน มันถึงคราวมันเหมือนกับสัญชาตญาณมันพาไปถึงที่ดำรงเผ่าพันธุ์ของมัน นี่มันดำรงชีวิตของมันด้วยสัญชาตญาณของมัน โดยสัญชาตญาณของมัน มันทำของมันโดยสัญชาตญาณ แต่ของเรา ถ้าเราประพฤติปฏิบัติไปโดยสัญญาอารมณ์มันก็สัญชาตญาณ มันไม่เป็นความจริง ความจริงถ้ามันเป็นแบบนั้น

คูติ ในสมัยพุทธกาลนะ มันมีลัทธิหนึ่งบอกว่า ให้เสพสุขไปห้าร้อยชาติจะเป็นพระอรหันต์ อยู่กับความสุข อยู่กับกามคุณ อยู่กับมัน เสพสุขเสพกามไปเต็มทีของมันแล้วจะถึงที่สุดกิเลสได้ นี่ความคิดของเขา

มันเป็นไปไม่ได้ไหม มันเป็นไปไม่ได้ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้โดยสัญชาตญาณ ถ้าทำโดยสัญชาตญาณมันไม่มีเหตุไม่มีผล เป็นไปไม่ได้ แต่เรามีสติปัญญา ผู้ที่มีอำนาจาสนาบารมี ไม้ติบไม้สดๆ ที่โคนล้มแล้วนี้จุดไฟเผาติดได้ยากมาก แต่ถ้าไม้มันแห้งเห็นไหม สะเก็ดไฟ แม้แต่สะเก็ดไฟปลิวไปมันยังลุกได้ นี่ก็เหมือนกัน ไม้ติบๆ คนเราไม่มีศีลไม่มีธรรม เหมือนไม้ติบๆ

ฉะนั้น เรามาถือศีลกัน เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เราบวชเป็นพระ ตั้งแต่อุปัชฌาย์ยกเข้าห่มมานี้ กรณียกิจ ๔ อกรณียกิจ ๔ สิ่งที่ได้กับสิ่งที่ทำไม่ได้ อุปัชฌาย์จะบอกไว้เลย เพราะอะไร เพราะถ้ามันขาดจากพระไปแล้วนี้ มันจะหมดโอกาส นี่ไง มันเป็นไปโดยธรรมและวินัย เราบวชมาแล้ว ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เราถือศีลของเรา เราจะทำให้เป็นไม้แห้ง ถ้าไม้แห้ง การดำรงพรหมจรรย์ ถ้าไม้มันแห้งมันก็จะจุดไฟติดได้ง่ายใช่ไหม ฉะนั้นถ้าไม้มันแห้ง เราถือพรหมจรรย์ เพราะพรหมจรรย์เพื่อความประพฤติปฏิบัติของเราให้มันมีโอกาสของมัน

ฉะนั้น เวลาปฏิบัติในความอยากรู้อยากเห็น มันด้วยความเป็นไม้ดิบๆ มันต้องการว่าต้องทำให้ได้ ต้องเป็นไปตามที่มันปรารถนา แล้วมันเป็นความจริงไหมละ

แต่ถ้ามันเป็นไม้แห้งนะ คุณ เรามีศีล พอเรามีศีลแล้วนะ ศีล อธิศีล นี่ศีลในศีล เวลาศีลโดยปกติ ศีล ๒๒๗ ทุกคนต้องรักษา ศีล ๒๑,๐๐๐ ข้อนี้ต้องรักษา การรักษาของเรา เห็นไหม แต่การรักษาโน่นก็ผิด นี่ก็ผิด เราก็รักษาใจของเรา ถ้ารักษาใจของเราด้วยเจตนาของเรา เพื่อความสะอาดบริสุทธิ์

แต่การผิดพลาดด้วยความพลั้งเผลอ ไม่ได้เจตนา มนุษย์มันเป็นไปได้ เราก็ปลงอาบัติ เราก็ดูแลรักษาของเรา รักษาของเราเพื่อจะประพฤติปฏิบัติของเรา แล้วถ้าเราปฏิบัติไปแล้ว เวลาตั้งสติแล้วสมาธิก็ลงไม่ได้ ปัญญามันก้าวเดินไม่ได้เพราะเหตุใด ก้าวเดินไม่ได้มันก็ต้องย้อนกลับมาดูว่าเรามีความเพียรมากน้อยขนาดไหน

เวลาเราจะพ้นจากกิเลส ภิกษุทั้งหลาย ใครจะพ้นจากกิเลส มันต้องล่วงพ้นด้วยความเพียร ความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะ ถ้าเป็นความเพียรชอบ งานชอบ ระวังชอบ ความชอบธรรม แต่เราปฏิบัติแล้วนี่เราก็เป็นความชอบธรรม นี่ด้วยความอยาก ถ้าเป็นความอยากมันก็จะดันทุรังไป แต่ถ้าด้วยสติปัญญา มันจะมาพิจารณา มาไตร่ตรองสิ่งที่เราทำแล้วนี้ ครอบกระบวนการของมัน แล้วทำไมมันยังผ่านไปไม่ได้ มันยังรวมลงไม่ได้ ไม่ได้เราก็ต้องกลับมาทบทวน ถ้ากลับมาทบทวน เราต้องกลับมาทบทวนตั้งแต่เรื่องศีล เรื่องความเป็นไป

หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราจะ ท่านจะมาทบทวนตั้งแต่ว่าในวันหนึ่งท่านมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร ดูแลรักษาใจไม่ให้มันมีความรู้สึกนึกคิดออกไปทางโลกเลยนะ เหมือนกับทางการประมง เขาตักอวน ตักปลา เขาต้องกินของเขา ถ้ามันมีที่ไหนมันขาดมันวัน มันออกช่องนั้นละ

เชื่อว่าสิ่งที่เราทำแล้วคำนวณแล้วมันจะลงกันได้ ไม่ให้เชื่อว่ามันจะลุ่มอล่วยแล้วเป็นไปได้ ไม่ให้เชื่อทั้งนั้นเลย นี่ศรัทธา ศรัทธาต้องมีปัญญา ถ้ามีปัญญาขึ้นมา สิ่งที่มีปัญญาเราก็แยกแยะของเรา

การประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นจริงมันผลกัไสอย่างไร มันก็เป็นแบบนั้น แต่ถ้ามันไม่เป็นจริงนะ มันไม่เป็นจริง มันอยู่ไม่ได้ ถ้ามันอยู่ไม่ได้ เราก็อยากให้มีมันอยู่ อยากให้มันเป็นใช่ไหม อยากให้อยู่ อยากให้เป็น อยากเพราะอะไรละ นี่ไง อยากรู้ อยากเห็น มันทำให้เราลุ่มลุดคลุกคลานหมดเลย

แต่ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ ค่าของมัน เหตุผลของมันก็คือการทรงคุณค่าของมัน ไม่มีใครไปเติมเหตุเติมผล หรือไม่มีใครไปตัดทอนความเป็นจริงอันนั้นได้ ความเป็นจริงมันคือความเป็นจริง เราทำด้วยความเป็นจริง ใครก็มาทำลายความเป็นจริงอันนี้ไม่ได้ ถ้าเรามีสติปัญญาของเราเนะ แต่นี่มันไม่เป็นเช่นนั้น มันมีตัณหา วิภวตัณหา มันทั้งผลกัไสมันทั้งหวังเหนี่ยวให้เราผิดพลาดอยู่ตลอดเวลา ความผลกัไสความหวังเหนี่ยวนี้พันธุกรรมของจิตใจ

นี่โลกะ เป็นโลกจิต มันหลงมันไหล มันวิตกกังวล มันรักษาตัวมันไม่ได้เลย แล้วทำไมเราไม่วางไว้ละ เราวางไว้ก็ว่าศึกษาสิ่งใดมาก็วางไว้ แล้วทำให้มันเป็นจริงขึ้นมา ตั้งสติของเราเราไม่ให้ความอยากมันออกหน้า ถ้าไม่ให้ความอยากออกหน้า เราไม่ต้องการมัน ถ้าเรากำหนดพุทโธของเราไป หรือใช้ปัญญาอบรมสมาธิของเราไป

นี่ผู้ใดปฏิบัติเนะ เวลาจิตมันปฏิบัติ เวลาตั้งใจมันไม่ได้สิ่งใดเลย เวลามันจะปล่อยวาง มันจะรวมลงมันจะมีสิ่งใด ประสบการณ์อันนั้นมันเป็นธรรม เป็นธรรมหมายถึงว่า พันธุกรรมของจิต พันธุกรรมมันได้สร้างมา เหมือนกับความชอบ เรามีความชอบ สิ่งใดมันผ่านมา ความที่มันตรงกับ ความชอบเรา อย่างน้อยเราก็พอใจละ อย่างน้อยเราก็พอใจ ถ้าเราไม่มีสติปัญญานะ เราไปเลยกับความชอบอันนั้น

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตถ้าเราประพฤติปฏิบัติอยู่ด้วยเหตุด้วยผล ด้วยข้อเท็จจริงของจิตมันยังไม่ลง ด้วยเหตุด้วยผล ด้วยมรรค มันไม่สมเหตุสมผล แต่เพราะพันธุกรรม เพราะเราเคยทำคุณงามความดีมา มันเป็นไปได้ มันเป็นไปได้เพราะจิตมันรวมลง รวมลงโดยไม่มีเหตุไม่มีผลนะ

เวลาภาวนาพุทโธๆ ไป โดยจิตมันสงบลงแล้วมันมีธรรมเกิดมา ก็มันมีข้อธรรมผุดขึ้นมากลางหัวใจ มันมีข้อธรรมผุดขึ้นมา พอจิตมันสงบลงมันเห็นเป็นโครงกระดูก เห็นต่างๆ เราก็แปลกใจว่า เวลาตั้งใจทำ เวลาตั้งใจดี ทำไมมันไม่มี เวลาเราปล่อยวาง เวลาเราทอดธุระ ทำไมมันมาแล้วพอมันมา แล้วมันจริงหรือไม่จริง มันจริงหรือไม่จริง สิ่งที่มีมันเห็นมันจริงหรือไม่จริง มันจริงเพราะอะไร เพราะไม่มีใครไปตบแต่งมัน มันจริงเพราะมันไม่มีใครสร้างภาพมัน มันจริงเพราะว่าพันธกรรมคือได้สร้างบุญกุศลมา อันนี้คือธรรม

ที่ว่าเวลาหลวงปู่มันท่านลงมาจากเชียงใหม่ ที่มาแล้วมีพระผู้ใหญ่ถามว่า “หลวงปู่มัน ท่านมัน เวลาท่านอยู่ในป่าในเขาท่านไปปรึกษาใคร เราเองเราอยู่กับผู้พระไตรปิฎก อยู่กับทางวิชาการทั้งหมดเลย เรายังต้องค้นคว้าตลอดเวลา เวลาท่านอยู่ในป่าในเขาท่านไปปรึกษาใคร เวลาท่านคิดถึงขึ้นมา ท่านไปหาใคร”

หลวงปู่มันท่านบอกว่า “ผมฟังธรรมอยู่ทั้งวันทั้งคืนเลย”

“ฟังธรรม” เห็นไหม ธรรมเกิดๆ เวลาธรรมเกิด ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา พอปล่อยวาง ปล่อยวางโดยที่ไม่ตั้งใจสิ่งใด แล้วมันผุดขึ้น มันเป็นขึ้น คุรุชาติสิ รัชชาติเวลามันสัมผัส มันตื่นเต้น พอมันตื่นเต้น นี่ไง หลวงปู่มันท่านฟังธรรมๆ พอธรรมมันผุดนะ เพราะคนที่มีความอาสวะ สิ่งนี้มันจะเกิดขึ้น แต่ถ้าคนไม่มีอาสวะอาสวะจะไม่มีเลย

แล้วพอไม่มีก็ “อ้อ! มันจะเป็นจริงหรือ ไ้คนที่เห็น เอ๊ะ! เขาสร้างเรื่องกันหรือเปล่านั้น เอ๊ะ! เราภาวนาทั้งวันทั้งคืน เราภาวนามาหลายปี เราไม่เคยมีอาการอย่างนี้เลย”

“ไม่มี” คนที่มันไม่มี พันธุกรรมทางจิตๆ เห็นไหม คุณ ายพิมพ์นิ้วมือก็ไม่เหมือนกัน นี่บุญกุศลของจิตมันไม่เหมือนกัน คนสร้างมามันแตกต่างกัน แล้วเขาสร้างของเขามานะ แต่อย่ากรู้ อยากเห็นมันจุดกระชากลากไปหมดเลย แต่เวลามันปล่อยวาง มันไม่ต้องการสิ่งใดเลย...มันเกิด มันเกิดเพราะบุญกุศล แต่มันไม่เกิดเป็นอริยสัจ

ถ้าเกิดเป็นอริยสัจ เราทำพุทโธๆ หรือปัญญาอบรมสมาธิ พอจิตมันสงบเข้ามา เราบริหารจัดการใช้ไหม เรายังฟังไปดูกาย เรายังฟังไปดูเวทนา จูจิต จูธรรม เวลาเราพิจารณาจิตมันสงบมาแล้ว เราพิจารณาในธรรม ในธรรมารมณ์ สัจธรรมด้วยมีสติปัญญา เราพิจารณาไปแล้วมันจะแยกมันจะแยกใช้ไหม นี่ชีวิตมันทุกขอย่างนี้ คนเกิดขึ้นมามันก็อยู่ชั่วชีวิตหนึ่งก็ต้องตายหมด เวลา

ตายไปแล้วจะไปไหน นี่ พิจารณาของเราไปอย่างนี้ นี่พิจารณาธรรม ถ้าจิตสงบแล้วไปพิจารณา
แล้วนะ มันสลดสังเวช

แต่ถ้าจิตมันไม่สงบนะ พิจารณาแล้วนะ คุณสิ นักประพันธ์เขาเขียนเรื่อง เขาได้เหรียญทอง
นะ เขาได้เงินได้ทองมาใส่กระเป๋าเขา นะ คนอ่านทั่วโลกน้ำตาไหลพรากๆ เลยนะ นั่นมันได้อะไร
ขึ้นมา นั่นมันเป็นนิยายประโลมโลก

แต่เวลาเราใช้ปัญญาของเราเนี่ย มันเป็นสังขารเพื่อสั่งสอนหัวใจ เราไม่ได้เขียนเรื่อง ไม่ได้
สร้างนิยายธรรมะให้คนเขามาเชื่อฟัง เราสั่งสอนใจของเรา เราสั่งสอนหัวใจของเรา เราใช้ปัญญา
ของเราอบรมใจของเรา ถ้าปัญญาที่มันอบรมใจของเรา มันสลดมันสังเวชนะ

ถ้ามันสลดมันสังเวช ความสลดสังเวชเนี่ยมันเป็นอริยทรัพย์ มันข้ามภพข้ามชาติ มันไม่ใช่
เขียนนิยายธรรมะแล้วหาเงินมาใส่กระเป๋า มันหาสังขารใส่หัวใจ

นี่ไง ถ้ามันใช้ปัญญาพิจารณา ถ้าจิตสงบแล้วมันใช้ปัญญาพิจารณา มันมีรสมิชาติของมัน
คำว่า “อริยสัง” มันเกิดอย่างนี้ อริยสังเกิดขึ้นมาถ้าจิตมันสงบแล้ว มันไม่อยากรู้ อยากเห็นไปตาม
กิเลสค้นหาความทะยานอยาก มันใช้สติปัญญารักษาหัวใจ บริหารจัดการ มัคโค ทางอันเอก ทางที่
จะเอาหัวใจของเราให้เดินทางนี้ เส้นทางนี้ เส้นทางที่มรรค ๘ เส้นทางที่มัคโคที่มันจะดำเนินมา
ทวนกระแสกลับเข้าไปสู่หัวใจ มันชำระล้างกิเลสในหัวใจของเรา ถ้ามันชำระล้างกิเลสมันแยกมัน
แยะ มันพิจารณาของมัน มันรู้มันเห็นของมัน อย่างนี้ไม่ใช่ธรรมเกิด

เวลาธรรมเกิดนะ มันเป็นที่อำนาจวาสนาของคน คนที่มีแล้วที่มันเกิดแล้ว แล้วก็วางไว้ มัน
เกิดเท่านั้นแหละ เพราะเรามันจีทุกขจียาก คนที่เขาจะเกิด คุณสิ ผู้ที่มีอภิญญา มันเป็นเรื่องธรรมดา
นะ อย่างตาทิพย์ เขามองเขาเห็นหมด

ไอ้เรานะ ทำความสงบของใจขนาดไหน พอจิตสงบแล้วนี่ค่อยรำพึง คนทำทำได้ถ้าจิตสงบ
แล้วรำพึงจัดการให้เป็นอย่างนั้นได้ แต่ต้องใช้พลังงานมาก แต่คนที่เขาเห็นโดยสังขะ เห็นโดย
อำนาจวาสนาของเขา เหมือนตาเนื้อนี่แหละ เรามองโดยตาเนื้อเราเห็นใช่ไหม ตาที่เขาเป็นอภิญญา
ของเขา เป็นจักขุธรรมของเขา เขาเห็นโดยธรรมชาติเลย อันนี้ก็เป็นอำนาจวาสนาของคนเห็นใหม่
มันไม่เหมือนกัน ที่นี้พอมันไม่เหมือนกัน เพราะจิตของเราถ้ามันรู้มันเห็น เวลาธรรมมันเกิดนะ

เราก็รักษาของเราไว้ เราก็ดูแลของเราไว้ ถ้ากรรมมันเกิด ถ้ามันผ่านไปแล้วก็คือผ่านไปแล้ว ถ้าผ่านไปแล้ว กรรมเกิดอย่างหนึ่ง

แต่ถ้ามันเป็นอริยสัจ จิตมันจะสงบเข้ามา พอจิตสงบเข้ามาเราใช้สติรำพึง รำพึงคือกำหนด กำหนดให้เห็นกาย กำหนด เวทนามันมีอยู่แล้ว ถ้าจิตมันคลายตัวออกจากสมาธิ มันจะรับรู้ของมัน ถ้ามันจับได้มันพิจารณาได้ นี่ กาย เวทนา จิต จิตพองใส จิตเศร้าหมอง ถ้าเกิดธรรมารมณ์จับ จับแล้วพิจารณา อย่างนี้เป็นอริยสัจ เพราะอะไร เพราะมันเป็นมรรค เห็นไหม คำริชอบ งานชอบ งานในความชอบธรรม งานในการทำความสงบ งานในการทำสมาธิ จิตสงบขึ้นมาแล้วมันถึงวางกิเลสได้

กิเลส...เวลาใช้ปัญญาขึ้นมา กิเลสมันจะไม่แข่งหน้าแข่งหลัง เห็นไหม อยากรู้ อยากเห็น กิเลสมันแข่งหน้าแข่งหลัง แล้วก็ลากหัวใจนี้ไปตามค้นหาความทะยานอยาก แต่พอจิตมันสงบแล้วนี้ กิเลสค้นหาความทะยานอยากมันตามจิตดวงนี้ไม่ทัน เพราะจิตดวงนี้มันวางหมด มันวางสิ่งที่ว่าอยากเป็น อยากรู้ อยากเห็น...วาง พอวางขึ้นมามันก็ป็นสัมมาสมาธิ

พอเป็นสัมมาสมาธิ มันมีสติปัญญา มันพาจิตนี้ออกรู้ ออกเห็น แล้วมันก็แยกแยะของมัน แยกแยะพิจารณาของมัน นี่ใจมรรคมันเกิดแล้ว ถ้ามรรคเกิดแล้ว ธรรมจักรเกิด จักรของธรรม โดยปกติของเรา เวลามันเกิดความรู้สึกนึกคิด มันเป็นกงจักร เพราะมันเป็นมาร มารมันใช้ความรู้สึกนึกคิดของเรานี้แหละมาทำลายเรา นี่อยากรู้ อยากเห็น อยากเป็นอยากไป พออยากเสร็จแล้วนะ มันก็ท้อใจ มันก็ทุกข์ใจ มันก็ขอกใจ เห็นไหม กงจักร มันกลับมาทำลายมัน

ถ้าจิตเป็นธรรมจักร ธรรมจักรเพราะจิตมันสงบ งานชอบ เพียรชอบ ระลึกชอบ สติชอบ ปัญญาชอบ มัคโค ทางอันเอก พอทางอันเอก เราบริหารจัดการเข้าไป พิจารณาเข้าไป มันแยกมัน แยะของมัน มันแยกแยะอะไร? แยกแยะสิ่งที่มันเป็นสัญชาตญาณแยกออก มันเป็นกองภูเขาเลากา ทับหัวใจ รูปเป็นกองหนึ่ง สัญญาเป็นกองหนึ่ง สังขารเป็นกองหนึ่ง วิญญาณเป็นกองหนึ่ง กองใจ ขันธ์ ๕ เป็นกอง เป็นขันธ์ เป็นกอง ๕ กอง มันทับถมหัวใจ เห็นไหม ทับถมจิต จิตมันดันของมัน อยู่ พอจิตมันดันของมันอยู่ พอพิจารณาไปนี้ พอมันแยกออกๆ พิจารณาเป็นกาย กายใครไปยึด ก็ จิตมันไปยึด เวทนาใครไปรับรู้ เวทนาจิตไปรับรู้ ขันธ์ ๕ มันทับจิตอยู่ มันแยกมันแยะของมัน เพราะมันมีกำลังของมัน เห็นไหม นี่ธรรมจักร

สิ่งที่เป็นกงจักร มันกลับมาทำลายจิต ทำลายให้เป็นความเศร้าหมอง ทำลายให้จิตมันเป็นความทุกข์ ทำลายให้จิตมันวิตกกังวล ทำลายให้จิตมันละล้าละลัง ปฏิบัติมาจนปานนี้ ทำทุกอย่างที่เขาทำกัน เขาทำกัน เขายังทำน้อยกว่าเราเลย เราทำมากกว่าเขา ทำไมมันไม่เป็นไป ทำไมมันทุกข์ มันยากขนาดนี้ นี่ไง กงจักร

พอกงจักรมันหมุนมานะ มันก็ปั่นทอนขา ตัดขา ตัดมือ ตัดทุกอย่าง น้อยเนื้อต่ำใจ ล้มลุกคลุกคลานนะ ถ้ายังคิดยังทำอยู่กับมันก็จะเศร้าหมองอยู่อย่างนั้น ก็จะทุกข์ยากอยู่อย่างนั้น พลิกพลิกเลย ทำความสงบของใจ สลัดทิ้งให้หมด สลัดทิ้งแล้วทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันพลิกมา ถ้าใจมันสงบเข้ามาได้แล้วมันออกพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม ได้ตามความเป็นจริง เห็นไหม ธรรมจักร ทางอันเอก ธรรมจักร พอมันแยกมันแยะ เปิดช่อง เปิดความโล่งโล่งไป จิตมันรู้มันเห็น พอจิตมันรู้มันเห็น...สังขาร

ความที่มันเป็นสังขาร สังขาร อริยสังขาร มันเป็นความจริง พอเป็นความจริง มันแยกมันแยะขึ้นมา มันต้องแยกแยะของมัน เห็นไหม ชันธ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชันธ ๕ ชันธ ๕ ไม่ใช่ทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่ชันธ ๕ มันแยกมันแยะ พิจารณากาย กายนี้เป็นไตรลักษณ์ กายนี้รวมลง สลายลง ไม่มีสิ่งใดเหลือไว้ในคลองของจิตเลย ในคลองของจิตที่มันรู้มันเห็น มันแยกหมด มันปล่อยหมด มันว่างหมด มันไม่มีสิ่งใดมาหลอกมาลวง ไม่มีสิ่งใดเป็นที่ความตกผลึกของใจที่จะไปค้างอยู่ตรงไหนเลย นี่พิจารณาซ้ำ ถ้าทำเป็นธรรมจักร เห็นไหม

ถ้าอยากรู้อยากเห็น ก็เลิสมันชักลงไปก่อน แล้วมันก็เอาสัญญาอารมณ์ เอาสิ่งที่เราศึกษามา ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเป็นแบบอย่าง ปฏิบัติทุกอย่าง ทำทุกอย่างเหมือนทุกอย่าง รู้ทุกอย่าง แต่ไม่รู้อะไรเลย ไม่รู้เพราะมันถอดถอนสังโยชน์ไม่ได้ ไม่รู้เพราะทำแล้วมันก็ลังเล ทำเสร็จแล้วก็ยังห่วงหน้าพะวงหลัง ไปข้างหน้าก็ไปไม่ได้ ถอยก็ถอยไม่ได้ คาอยู่อย่างนั้น ทำสิ่งใดไม่ได้ นี่ไงเพราะความอยากรู้อยากเห็นใช่ไหม ทำไมไม่ทิ้งละ ทำไมไม่สลัดทิ้งซะ ทำไปโดยสังขารไง ทำไปโดยอริยสังขาร ทำไปโดยข้อเท็จจริงไง

เป็นก็เป็น ไม่เป็นก็ทำใหม่ ไม่เป็นก็ไม่เป็นไร ไม่เป็นก็ได้ฝึกแล้ว ไม่เป็นก็ได้ทำแล้ว ไม่เป็นก็ได้ฝึกได้ฝนอยู่นี่ไง ก็เพราะไม่เป็นจะฝึกให้มันเป็นนี่ไง ถ้ามันยังไม่เป็น...วางไว้ ตรวจสอบ พิสูจน์ ทดสอบ ตรวจสอบ ทดสอบ พอทดสอบตรวจสอบแล้วมันจะไปไหนล่ะ ในเมื่อเราไม่ก้าวล่วงไปข้างหน้า ไม่ถอยหลัง ไม่พะว้าพะวง

นี่มันต้องมีกำลังใจ ถ้ามีกำลังใจนะ งานของโลกเขาทำกันขนาดไหน แม้แต่เวลาสิ้นอายุขัยไป เขาก็ได้มอบงานไว้ให้กับทายาทของเขาทำต่อเนื่องกันตลอดไป ไม่มีวันจบหรอก แต่งานในการกระทำของเราเนะ มรรคสามัคคี พอมันรวมลงสมุจเฉตปหาน จบ! จบ! งานที่มันจบได้ งานที่มันทำแล้วมันเป็นอกุปปัปปะระ เป็นอฐานะ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง สิ่งนี้เกิดขึ้นมาเพราะอะไรละ สิ่งนี้เกิดขึ้นมาเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ววางธรรมและวินัยไว้

เวลาเทศน์ธรรมจักๆ เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ” สงฆ์องค์แรกเกิดบนโลกแล้ว แล้วครูบาอาจารย์ท่านประพจน์ปฏิบัติมา เห็นไหม เวลาสงฆ์องค์แรกเกิดขึ้นบนโลก

แต่เวลาศาสนาเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา เอตทัคคะ มีผู้ชำนาญการ ๘๐ วิธีการ นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ตั้งให้ทั้งนั้นเลย แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ตั้งต้องมีสติปัญญาที่เหนือกว่า วางธรรมและวินัยนี้ไว้

วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนานะ ถ้าวันสำคัญทางพุทธศาสนานี้ เราต้องมีวุฒิภาวะ ถ้าเรามีวุฒิภาวะ เราจะเห็นความสำคัญของมัน ถ้าเราไม่มีวุฒิภาวะ วันคืนล่วงไปๆ เดี่ยวก็มีด เดี่ยวก็ขว้าง วันคืนล่วงไปๆ นี่ ๓๐ วันเป็น ๑ เดือน ๑๒ เดือนเป็น ๑ ปี มันก็หมุนเวียนของมันไป วันคืนล่วงไปๆ

แต่ถ้าเรามีสติปัญญาของเราขึ้นมา เห็นไหม เราเห็นโทษเห็นภัยขึ้นมา เพราะเรามีวุฒิภาวะ วันไหนวันธรรมดา เราก็ปฏิบัติของเรา วันที่เป็นวันสำคัญ เราต้องเร่งความเพียรมากขึ้น เราต้องตั้งสัจจะมากขึ้น เราจะเอาคุณงามความดีมากขึ้น มันเหมือนกับเรามีกำลังใจ ในวันปกติ เราก็ประพจน์ปฏิบัติของเราเอง แต่วันสำคัญ ครูบาอาจารย์ของเราท่านก็ทำเป็นตัวอย่างมา ถือนะสังขิก ไม่หลับไม่นอน สู้กับมัน สู้กับมัน

มันคือใคร? มันคือกิเลสตัณหาความทะยานอยากไง มันคือสิ่งลวงที่อยู่ในใจเรา สิ่งลวงที่ทำให้เราเกิดๆ ตายๆ ให้มันทุกข์มันยากอยู่เนี่ย เราเกิดมาทุกคนก็มีความสุขมาพอแต่บุญกุศลของคน ถ้ามันมีความสุขขนาดไหน มันก็มีความสุขทั่วๆ มาด้วยตลอด

แต่ถ้าประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมานะ ให้มันเป็นวิมุตติสุข สุขแท้ๆ ไม่ใช่สุขเวทนา
ทุกข์เวทนา มันเป็นสุขเวทนา ทุกขเวทนา ถ้ามันเป็นวิมุตติ เห็นไหม วิมุตติสุข สุขแท้ๆ ค้นหาได้
ในหัวใจของเรา ไปหาที่อื่นไม่มีนะ หาที่หัวใจของเรานี้ หัวใจที่มันทุกข์มันยากนี้ เรามีสติปัญญา
แยกแยะของเรา เพื่อประโยชน์กับเรานะ

วันสำคัญทางพุทธศาสนานะ ให้มีสติ ให้มีความระลึกรู้ เอาสิ่งนี้มาเป็นปฏี มาเป็นกำลังใจ
ให้กับหัวใจของเรา อย่าให้วันคืนล่วงไปๆ โดยไม่เป็นประโยชน์กับใคร ไม่เป็นประโยชน์กับเรา
ใครไม่ได้ประโยชน์สิ่งใดๆ เลยหรือ เราต้องเป็นประโยชน์กับเรา เอาสิ่งนี้มาเป็นปฏี เอาสิ่งนี้มา
เป็นการให้กำลังใจ ให้เรารื่นเริง ให้เราประพฤติปฏิบัติ ให้สมกับประโยชน์ของเรา ให้มันเป็นจริง
ไม่ใช่อยากรู้ อยากเห็นจนให้กิเลสมันจี๊ดหัวเอา เอวัง